

udøve noget Tryk paa Regjeringen. Vel er det sandt, at, efterat dette er skeet, er et nyt Ministerium tiltraadt, men i denne Retning har det nye Ministerium ikke bestemt erklæret sig uenigt med det foregaaende. Thi det er ganske vist, at det ikke behøvede, strengt taget, at være bundet derved; men det første Skridt, der da maatte være at gjøre, var at udvirke en Ophævelse af den allerhøieste Resolution. Dette er ikke skeet. Ministeriet er altsaa under den samme Resolutions Bænd, som det foregaaende Ministerium. Jeg synes ikke, at der i nærværende Tilfælde kan siges det, der ellers kunde indvendes imod en saadan Bestemmelse. Hvad selve Bestemmelsen angaaer, saa maa jeg med Hensyn til dens Fortolkning tillade mig at udtale, at jeg ikke lægger nogen afgjørende Vægt paa, hvorledes den høitærede Minister udtalte sig, uden at jeg paa nogenomhelst Maade vil være mindre tilbøjelig end andre Rigsdagsmænd til at tillægge Ministeres, og især den høitærede Ministers, Udtalelser den allerstørste Betydning. Men med Hensyn til denne specielle Bestemmelse kan jeg ikke gjøre det; thi den Minister, som nærmest kommer til at gjennemføre Bestemmelsen, er en anden Minister, og selv om denne anden Minister maatte have en Anskuelse, der var noget forskjellig fra den, jeg nærer om Loven, er det ikke sagt, at han alene vil være den, der kommer til at gennemføre den. Det er altsaa tvivlsomt, hvorledes denne Bestemmelse bliver gennemført. Den enkelte Minister kan kun tale for sit Bedkomende, og det vil have en større eller mindre Betydning, men andre Ministre behøve ikke at tiltræde en saadan Udtalelse. Det gjælder om, hvad der er den naturlige og rette Betydning af Lovbestemmelsen, og i saa Henseende har Landstinget Ret til at hævde den Opfattelse af Bestemmelsen, som det anseer for den rigtige. Naar der nu er opført 15,000 Rd. til dette Diemed i Loven, og der er givet en Bemyndigelse til at bruge dette Beløb, er der ikke givet Andet end en Bemyndigelse, og al den Forpligtelse, der kan hvile paa Ministeriet til at gjøre Brug af Bemyndigelsen, ligger i andre Forhold end denne Passus. Den ligger i den allerhøieste Bestemmelse, som Ministeriet har fremkaldt og tiltraadt, og den

ligger i de Udtalelser, som fra Ministeriets Side ere skeet. Naar der endvidere staaer, at de fastsatte Gager kun ansees som foreløbige, indtil de ved Lov blive bestemte, vilde det være en uheldig Fortolkning, om man ved „Lov“ vilde forstaae Finantsloven. Thi blandt alle Love har jo Finantsloven sit særegne Navn, og naar den bliver omtalt, og især ved Forhold, hvor der er Betænkelighed ved at henvise til den, maatte den dog vist særlig nævnes. Det er altsaa den naturligeste Opfattelse, at der maa forståes en Gagelov. Det er idetmindste den Opfattelse, som Thinget skal vedkjende sig og erklære udelukkende at ville vedkjende sig. Det staaer fuldstændigt i Thingets Magt at gjøre denne Fortolkning gjældende. Hvis der skulde være nogen Fare ved Bestemmelsen, som den staaer, var der intet andet Middel for Thinget end at votere den ud og lade det komme an paa, hvorledes den Conflikt, der af denne Sag kunde retse sig mellem Thingene, kunde faae sin endelige Afgjørelse. Men accurat det Samme foreligger, naar der skulde imod Thingets Overbeviisning om den naturlige Fortolkning af denne Passus gjøres Forsøg paa igjennem Finantsloven at forandre de foreløbige Gager; saa foreligger der et Punkt, der giver Anledning til, at denne Conflikt kommer frem, saa maa Thinget staae fast og holde paa, at der ikke gennem Finantsloven roffes ved dette Forhold.

Der er et Punkt og vel det eneste, hvori jeg staaer i Modsetning til, hvad den høitærede Minister udtalte. Han kom nemlig endnu engang tilbage til — jeg veed ikke, om der blev lagt nogen sær Vægt paa Ordene — at Forudsætningen var, at denne Foranstaltnings Gjennemførelse senere vilde vinde Lovgivningsmagtens Bifald, og at altsaa særlig denne Fastsettelse af de foreløbige Gager senere vilde vinde Lovgivningsmagtens Bifald. Deri er jeg ikke enig med den høitærede Minister. Naar der er Tale om endelige Gagebestemmelser, er det en Selsølgelse, at disses Fastsettelse udtrykkelig er henblik til Lovgivningsmagtens Bestemmelse. Men naar der er Tale om en foreløbig Gagebestemmelse, saa er den ifølge Loven henblik til Ministeriets Afgjørelse alene.